

TOAMNA

*în care Puh și Purceluș se pregătesc
să întâlnească un Dragon*

de PAUL BRIGHT

Christopher Robin nu trebuia deranjat.
— Am să fiu Sf. Gheorghe în piesa de teatru care se va juca în sat, i-a explicat lui Puh, răvășind cu picioarele frunzele uscate. Trebuie să lupt cu un dragon care scuipă flăcări și mănâncă domnițe.

I-a arătat lui Puh sabia de lemn cu care avea să-l joace pe Sf. Gheorghe.

— Am și un coif pe undeva... dar, vezi tu, problema e că am multe de spus și trebuie să învăț toate replicile pe de rost. Asta fac actorii și e obligatoriu să nu fie deranjați.

Puh a stat puțin pe gânduri, apoi a întrebat:

— Dragonul ăsta... Oare... oare trăiește pe lângă Pădurea de O Sută de Akri? Dacă da, ar trebui să-i spui că nu-i cel mai potrivit loc unde să găsească dom... dom... cum ai zis tu.

Apoi în mintea lui Puh a încolțit un alt gând, mai neliniștitor decât primul.

— Și să-i mai spui că pe aici nu-i nici miere de prisos. Nici măcar cinci borcane pline ochi, care stau în dulapul cuiva.

— Of, Ursule! a zis Christopher Robin. Dragonii sunt creaturi mitice. Sau or fi pierit? Ori una, ori alta, așa că n-ai de ce să-ți faci griji. Și nu mănâncă miere. Acum trebuie să plec. Te rog să le spui tuturor: Nu Deranjați!

Apoi Christopher Robin a luat-o la fugă spre casă, împungând și spintecând buruienile cu sabia de înspăimântat dragoni, pe când Puh se întreba ce fel de dragon ar prefera, miticit sau pietricit, și care o fi diferența.

Puh i-a spus lui Iepure și Iepure i-a spus lui Bufniță și Bufniță i-a spus Kangăi și Kanga i-a spus lui Tigrilă și Tigrilă i-a spus lui Ru, care sărea-n sus și-n jos chițăind:

— Uitați-vă la mine! Sunt un dragon!

Apoi Tigrilă le-a povestit tuturor celor pe care i-a întâlnit în drum, inclusiv lui Purceluș și lui Aiurel, așa că, foarte curând, toată Pădurea știa despre Sfântul Gheorghe și despre dragonul care scuipa flăcări și despre Christopher Robin care Nu Trebuia Deranjat.

* * *

De obicei, Aiurel nu se îndepărta prea mult de locul lui posomorât, dar acum că vara se terminase, era mai posomorât ca niciodată, iar prietenii nu-l mai vizitau ca înainte.

— Nu că Înainte ar fi însemnat vreodată Des, a mormăit Aiurel.

Ce-i drept, mai trecea Christopher Robin din când în când, dar și el era Scump la Vedere. „Acum însă, de când Christopher Robin Nu Trebuie Deranjat, o să fie mai degrabă Scump, decât La Vedere“, s-a gândit Aiurel. „Oricum, în ultimele câteva zile, eu Nu L-Am Deranjat cel mai mult“.

Apoi lui Aiurel i-a venit o idee: „Voi ieși la o plimbare“, și-a spus el. „O preumblare. Și poate mă voi întâlni cu cineva. Sau poate, la întoarcere, voi descoperi că a trecut cineva pe la mine. Sau poate că... a oftat el, ...nu.“

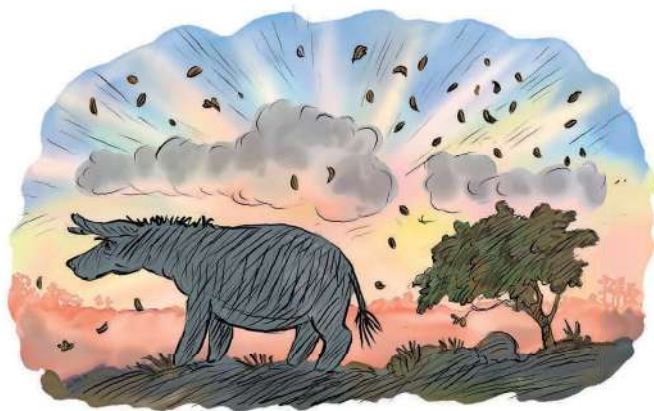
Dar Aiurel nu apucase să-și târșâie picioarele mai mult de vreo zece pași, când l-a văzut. Un Ceva. Un Ceva pe jumătate ascuns sub un tufiș. Un Ceva care sclipea într-un fel Interesant.

„Orice ar fi“, s-a gândit Aiurel, „eu, Aiurel, l-am descoperit.“

Dar oricât de mult s-a străduit, cu copitele, cu capul și cu dinții, n-a reușit să convingă Ceva-ul să iasă la iveală. „Aici este nevoie“, a hotărât el într-un final, „de ajutor. Ajutor ca să-l scot la lumină și, apoi, ajutor ca să aflu ce este.“

S-a gândit că l-ar putea ajuta Iepure, „pentru că Iepure știe să scormonească și Iepure are Creier“. Dar Iepure ar fi putut să preia conducerea și chiar să-și asume tot meritul pentru descoperirea Ceva-ului Interesant. „Poate Bufniță?“ s-a gândit el. Dar Bufniță îl zăpăcea cu tot felul de cuvinte foarte lungi. Aiurel a făcut mhhh și apoi ooof. S-a fâțâit încolo și s-a fâțâit înapoi. Până la urmă, a decis că tot ce avea de făcut era să rămână pe loc și să păzească Ceva-ul Interesant până când avea să treacă cineva pe acolo. Așa că a stat, a păzit și a tot așteptat, iar vântul a suflat, frunzele uscate s-au prins în horă și soarele a coborât tot mai mult pe cer.

În dimineața următoare, Puh se întreba și el unde a dispărut vara, fiindcă era cam prea răcoare pentru ca un Urs să stea afară și să-și ia gustarea cu care își începea de obicei ziua. Dar nu era nici iarnă, încă, precum atunci când Ursul se învelea mai bine cu plapuma și bea ceva cald și bun înainte să se dea jos din pat.

Era un răstimp în care vremea nu știa ce să facă și, în acea dimineață anume, nici Puh nu știa. Mergea răvășind cu piciorul frunzele așternute pe cărare și, tot făcând asta, și-a dat seama că apucase spre casa lui

Purceluș – era cel mai bun lucru pe care-l putea face. În mintea lui se înfiripa o melodie, care se potrivea de minune cu ritmul unui Urs care dădea cu piciorul în frunze la tot pasul.

Sunt zile bune pentr-un Purceluș (*puf*)
Să vină-n vizită la Puh (*puf*).
Dar alteori se schimbă mersul
Și se întâmplă vițăversul
Și tot e bine, ca acu' (*puf*).

Nu era convins că „vițăversul“ era un cuvânt adevărat, dar se potrivea și avea rimă, și asta era tot ce trebuia să facă un cuvânt

folositor. Puh era gata să înceapă a doua strofă, când s-a trezit că ajunsese deja acasă la Purceluș. Puh știa sigur că e casa lui Purceluș, deși nu prea semăna cu casa lui Purceluș, pentru că era un anunț pe ușă, iar pe ușa lui Purceluș nu mai fusese un anunț de când își amintea Puh (ceea ce, de obicei, însemna cu o săptămână, mai mult sau mai puțin, înainte de sâmbăta trecută). Dar nu putea să nu fie casa lui Purceluș, fiindcă, în pragul ușii, stătea tocmai...

— Bună, Purceluș! a zis Puh voios.
Purceluș a tresărit atât de tare, încât a aterizat drept în fund.
— Au! Au! Puh! a spus el frecând locul unde se lovise. Tu erai! Am crezut că ești dragonul.
Puh s-a holbat la anunțul lui Purceluș.

DLAGĂ DLAGONULE
AICI NU E DOMNISE
PULCELUȘ E PELCAT (DEPALTE)

— E pentru dragon, a spus Purceluș. Ca să-i zic că nu sunt acasă.

— Dar ești acasă, a zis Puh. Iar eu am venit să te vizitez.

— Vezi bine că sunt acasă când vii tu să mă vizitezi, a spus Purceluș. Dar nu sunt acasă dacă vine în vizită un dragon. Nici chiar dacă sunt. Acuma vezi ce vreau să zic?

Puh nu vedea nimic, dar Purceluș a continuat:

— E din cauză că am avut un vis înfricoșător. Cred că a fost un vis cu dragoni, deși e cam greu să-ți dai seama dacă n-ai văzut niciodată un dragon.

— Eu n-am mai văzut niciodată un Efelant, a spus Puh, și tot îi visez. Dar Christopher Robin a spus că dragonii sunt miticiți sau pietriciți, așa că... nu trebuie să-ți faci griji.

Puh nu prea înțelegea de ce nu trebuia să-și facă griji, dar dacă așa spusese Christopher Robin, sigur era adevărat.

